

ÄERT KÄ•LÄ• VÄ½DY NA JEDNU HROMADU

PondÄ-Ä-, 04 prosinec 2017

Nevím, v jaké konstelaci byly hvÄ›zdy v ten jeden letošní pátek, ale muselo to být nÄ›co hodnÄ› divného. Povím vám o dvou událostech oné noci. Jedné jsem se stal pÄ™ímým úÄ•astníkem, tu druhou si bohuÄ›el „vyÄ›ral“ aÄ›¾ do dna jeden mÄ›j známý... ZaÄ•nu tou, u které jsem osobnÄ› byl. Jeden kamarád se ve svých osmaÄ›tyÄ™iceti letech rozhodl, Ä›¾ se (podruhé) oÄ›žení. A tak jsem byl ještÄ› s dalšími tÄ™emi pozván na jeho rozluÄ•ku se svobodou.

Hezké to bylo, jedlo a pilo se v jedné praÄ›ské restauraci. Já pil málo, jednak moje tÄ›lo trpí slabší cukrovkou, navíc mÄ› druhý den Ä•ekal úkol dopravit autem rodinu i s tchýní na oslavu narozenin k jednÄ›m pÄ™íbuzným. TakÄ›e já mÄ›l jednoho malého panÄ•ka na pÄ™ípitek a nÄ›kolik málo piv – desítek. Moji kamarádi se tak pÄ™í zdi drÄ›et nemuseli, a tak nepili desítku, ale svijanskou tÄ™ináctku a panáky do nich padaly, jako kameny do vody. KdyÄ› nás okolo jedenácté veÄ•er z restaurace vyšoupli, byl jsem nejstÄ™ízlivÄ›jší. A co se nestalo: jeden z našich kamarádÄ™ sedl na tramvaj a odjel, zbyli jsme tÄ™i. A další z nás, bohuÄ›el stotÄ™icetkilový macík, neustál hladinku chlastu v krvi a rozhodl se uÄ› pÄ™ed restaurací, Ä›e bude spát na chodníku... Tak jsme ho s kamarádem (s tím, co zapíjel svou svobodu) vzali kaÄ›dý pod jedním kÄ™ídlem a táhli ho na Palmovku na stanici autobusu; s tím, Ä›e s ním pojedeme aÄ›¾ Prosek a slavící kamarád, protoÄ›e Ä›ije na KladnÄ›, u nÄ›j pÄ™espí, neb Ä›ena našeho opilce prý není doma, ale n chatÄ›... Ä•elovÄ›k mání – Pán BÄ›h však mÄ›ní... ZmoÄ›ený kamarád, Ä™íkejme mu tÄ™eba Jarouš cestou na autobus rozhodl, Ä›e se mu chce Ä•urinkat. Byl odveden (odtáhnut) ke kÄ™ovi, a kdyÄ› zvednul hlavu, aby se podíval na hvÄ›zdy, hlava byla zamotána a uÄ› jsme všichni tÄ™i letÄ›li mezi roští. MÄ› to stálo krvavý šram na noze. A jako na potvrzu pÄ™ijel autobus ne nízkopodlaÄ›ní, ale se tÄ™emi schody na palubu, coÄ› se ukázalo pro našeho kulturnÄ› zmoÄ›eného kamaráda i pro nás, jeho podpÄ›ry, jako neÄ™ešitelný problém. TáhnÄ›te sto tÄ™icet kilo mrtvé váhy do tÄ™ech schodÄ™... A tak autobus odjel bez nás. Jako nejstÄ™ízlivÄ›jší jsem se vydal k nedaleko stojícímu taxíku, protoÄ›e v jeho Ä›lutém stÄ™ešním svÄ›tle kynula naše jediná nadÄ›je. „veÄ•er, šéfe, prosím vás, máme problém. Kamarád se nám strašnÄ› oÄ›ral, nemÄ›Ä›e na nohy a my ho nutnÄ› potÄ™ebujeme dostat na Prosek...“ „Bude blejt...?!“ „Nebude, jen nemÄ›Ä›e na nohy...“ „Tak fajn, dotáhnÄ›te ho sem, já na to stanovíštÄ› autobusÄ™ nemÄ›Ä›u, a já vás na ten Prosek hodím...“ Na Proseku jsme našeho kamaráda vytáhli z taxíku, prošacovali ho a z jeho kešenÄ› pÄ™edali taxikÄ™ovi peníze - pÄ™eci jen to nebyla naše vina, tak aÄ› si to andÄ›líÄ•ek zaplatí. Pak taxikÄ™e poprosil, aby ještÄ› chvíli poÄ•kal, Ä›e pak hodí domÄ™ mÄ›. JenÄ›e - sotva jsme Jarouška opÄ™e strom, zjistili jsme, Ä›e není schopný nám Ä™ict, ve kterém vchodÄ› bydlí. UvÄ›domili jsme si, Ä›e si vlastnÄ› ani my nepamät v jakém vchodÄ› toho dlouhého paneláku bydlí, pÄ™eci jen jsme u nÄ›j byli naposledy nÄ›kdy pÄ™ed tÄ™iceti lety, od té doby se vÄ›dy scházeli nÄ›kde na chalupÄ›, nebo všude moÄ›nÄ›, jen ne u nÄ›j. Kamarád, slavící svou nastávající sva té chvíli uÄ› totálnÄ› nasštvaný a stÄ™ízlivý) tedy podrÄ›el Jarouška opÄ™eného o strom a já jsem se se sví mobilem v ruce vydal pátrat po domovních zvonkách u jednotlivých vchodÄ™, kde najdu jeho jméno. NeÄ› jsem staÄ•il cokoli najít, ozvalo se od stromu volání o pomoc... „Ty vole, VlÄ›o, dÄ›lej, pojÄ› sem!!!“ „Co je, co se dÄ›je?“ „Von chce nÄ›kam jít...“ A váÄ›nÄ›, Jaroušek se se svými sto tÄ™iceti kily skoro roze smÄ›rem k parkujícím autÄ™m, o jedno se opÄ™el a zašmátral nÄ›kde poblíÄ› poklopce. „Ty vole Jardo, pÄ™ nemÄ›Ä›eš ochcávat cizí auta?!“ „Hhhh, muÄ›Ä›Ä›Ä›u. Dommmo Ä›Ä›Ä›Ä›ena, nemuÄ›Ä›Ä›Ä›u spát „Jak – doma Ä›ena, ty vole jeden?!“ Vyjeknul kamarád, co si myslel, Ä›e u Jarouška v klidu pÄ™espí, protoÄ›e poslední vlak na Kladno odjíÄ›dÄ›l nÄ›kdy za dvacet minut z druhého konce Prahy. JenÄ›e pak, jako záz nevytáhnul Jaroušek z poklopce to, s Ä•ím my kluci Ä•Ä›ráme, ale z kapsy vylovil klíÄ•e a to auto, o které byl opÄ™ený, si odemkl. Byla to jeho dodávka, s tÄ™emi sedadly vepÄ™edu. StaÄ•il nám s druhým kamarádem jeden pohled a bylo jasno, náš problém; problém byl rázem vyÄ™ešený. Narvali jsme Jarouška do jeho auta, krásnÄ› se natáhl na tÄ›ch tÄ™ech sedadlech, klíÄ•e jsme mu hodili na podlahu skoro pod sedaÄ•ku (to aby ho nenapadlo nÄ›kam odjet) a bÄ›Ä›eli nazp k taxíku. TaxikÄ™ se dobÄ™e bavil, prý uÄ› vidÄ›l všelicos, ale vidÄ›t tÄ™i stárnoucí voly, jak Ä™eší problém jinak Ä™eší dvacátníci, to ho dost pobavilo. KdyÄ› se dosmál, kopnul do vrtule a fofrem nás odvezl smÄ›rem k Vltavské, odkud mÄ›l jet kamarádovi vlak na Kladno. Ten celou cestu v taxíku nadával, Ä›e to bylo pÄ™eci jeho „štando“, Ä›e takhle mÄ›l být nalitej on a ne Jaroušek, Ä›e mu tu opici ukradnul. Dojeli jsme na Vltavskou, náš oslavenec se vydal na vlak a mÄ› odvezl taxík koneÄ•nÄ› také domÄ™. Myslel jsem si, Ä›e tím to skonÄ•ilo – omyl... Druhý den, tÄ›snÄ› pÄ™ed desátou dopoledne mÄ› pípla v mobilu SMS od kamaráda z Kladna, píšu ji v plném znÄ›ní... „Ahoj draku. Tak teÄ• jedu teprve domu, ten vlak nejel. Lidi tu nadávali, tak sem musel k ségÄ™e do JindÄ™išský samozÄ™ejmÄ› jsem pÄ›knÄ› zmoknul. mÄ›j se...“ TakÄ›e kamarád, slavící rozluÄ•ku se svobodou, musel jít pÄ›šky z Vltavské aÄ›¾ do JindÄ™išské ulice, v dešti, pak pÄ™espal u sestry a domu na Kladno dorazil aÄ›¾ dopoledne druhý den. Jak s ním, tak se mnou doma pro pozdní pÄ™íchod nemluvila ani klíka od záchodu, já navíc skrze svou zakrvácenou nohu byl podezÄ™íván, Ä›e jsem se nÄ›kde s nÄ›kým serval. A Jaroušek? Ten se v autÄ› pár hodin prospal, pak našel na podlaze ty klíÄ•e, auto zamknul, vzpomnÄ›l si, kde bydlí a odešel dospat domÄ™. Jeho choÄ› spala, tak ani nevÄ›dÄ›la, v kolik hodin pÄ™išel a tak s ním ta klíka oc záchodu mluvila... Inu - jak se Ä™íká pro dobrotu – na Ä›ebrotu... Ten druhý pÄ™íbÄ›h oné noci však dopa daleko hÄ™Ä™... MÄ›j další známý vyjel v deset veÄ•er s rodinkou Ä•itající tÄ™i malé dÄ›ti a Ä›enu, svým autem na do do Itálie. NÄ›kde v Rakousku mu však auto vypovÄ›dÄ›lo sluÄ›bu, snad prý pÄ™evodovka, Ä•i co. Zavola si odtah zpÄ™ Ä•eské hranice, od hranic jeli domÄ™ taxíkem, tam si vzal sluÄ›bní auto, jeho šéf mu mailem zaslal povolení k

používání služebního auta v zahraničí a vyjeli znovu směrem Itálie. Ani si neumím představit, ani vlastně si to představit raději nechci, co se muselo dít, ty nervy musely být peklo. A tak se stalo, že ve zmatku do toho služebního auta, co jezdí na naftu, natankoval omylem to, co tankoval do svého soukromého vozu – benzín. Dojeli pár kilometrů a konečně – tentokrát definitivně... Myslím, že to byla nejdražší dovolená jeho života – zaplacený pobyt, který nevyužil, taxík a odtah, (netuším, jak to má s pojistkou) a ve finále aby zaplatil opravu motoru služebního auta, které jelo několik kilometrů na benzín, místo na naftu. Když jsem se to dozvěděl, tak jsem si říkal, že když šert se na jednu hromadu a že zaplatí Pánu Bohu jen za ošálého kamaráda, než říct to, co čeká toho druhého známého. Hezký, a pokud možno úspěšný den vám všem, kdo jste měli tu trpělivost a dočetli jste se

VLADIMÍR KROUPA